

I källaren slogs en dörr igen, ett bullrande skrämt klippes tvärs af — och allt blef tyst.

Men ett halft dusin löjglitrande ögonpar iskådde hur en konstig äng herre stod och gjorde toalet i dörrgapet, hur denne herre sedan stack ett par ljusgrå, smalandiga benkläder under armen och hur han till sist försvann i första våningen bakom en dörr, på hvilken det med stora svarta bokstäver stod måladt: "Länekontor."

— Hvad skall ni ha för de här?
— Tio kronor.
Pantlånaren hänlog och sade stilla:
— Fyra.
— Sex.
— Fyra.
— Fem.
— Fyra för sista gången.

— Men fyra och femtio kan jag väl få. De ha kostat arton.
— Näja, får gå då för fyra och femtio.
Pantlånaren var sannerligen inte stenograf, han skref länseideln som om det gällde att testa en adress. Men till sist var konstverket färdigt, och Gösta fick sina fyra och femtio.

— Den summan plus en och femtiotvå är sex kr. 2 öre — så nu se hur många riksdaler utslagen har klättrat upp på, tänkte han.

Det var fem och sextio!
Föraren tog emot sex kronor utan att så mycket som blinka. Han mumlade knappt tack ens!

Gösta blef bitter.
— Vänta här är mera, sade han, gräde i fickan och överlämnade ett mynt på två öre.
Hvar på han gick hem för att höra, hvad hans moder kunde ha att säga.

"Dristighetens Högåtsman".

Ett minne från 1788 och 1790

H. af TROLLE.

Så såg han ut, den tappra veteranen! Med silfverhåren fladdrande för vinden: I djupa färor låg den mörka kinden. Som blifvit barkad hård utåt orkanen. Ett bogspråk lik, som pekade utåt havet, En väldig näsa framsprang mellan "brynen". Som Neptun sjelf sig gubben ut i synen, Med halva ansigtet i skugg begräfvat.

Ett träben "stöttar upp" på styrbords sida, Det gamla "skrovet" friskt och godt för resten, En silfverpipa hänger öfver västen. Och uppåt hufvudt ses en felbätt "rida". En gul kokard på sidan pryder hatten, En tapperhets-medalj på bröstet skiner, Af "tjussar-kungen" gifven. Se, der hviner I högra handen fruktansvärda "katten".

En "huggare" i läderbadja, "stroppad", Vid vensfra sidan af den mörkblå rocken, En grufflig pamp, en "riktig", ja en tocken, Som uti ryssböld blifvit härdad, doppad! Du milde Gud, ett sådant "hafsvidunder!" Hans stämma ryder öfver sjelfva stormen, Var "Dristighetens" highboats' hå till formen? Ja, på min heder! det var — Johan Dunder.

Ett har jag glömt, och det får inte fela, Ty just "det der" hör till originalet, Det är en del utaf det stora hela, En prydnad för vår man från nittitalet: På babords sida, invid kindens läder, Der mången tärna tryckt så milda "pussar", Der hvilat en, den största ibland "bussar", Förkänd, lugn, för både vind och väder.

Högt öfver gubbens hufvud vajar flaggan, Den blå och gula, välkänd för hvar öga, Den böljar ut i skyn, den skära, höga, Den varit veteranens brud från vaggan. Den blåst från "Dristighetens" topp den dagen, Då Puke bröt igenom Rysslands "vallar", Vid Viborg, då med dubbelt skarpt man "knallar": En flagga ständigt fri och aldrig slagen.

Ja, min ärade läsare, så såg han ut, denne högåtsman på Pukes ryktbara flaggskepp "Dristigheten", och säkert är, att Dunder blifvit amiral liksom hans kolherre Johan-Puke, blott han kunnat förmås att litet mindre älska sina masttoppar och något mera boken; men så det ena som det andra var en ren omöjlighet. När någon af befälde uppmannade honom att studera navigation och astronomi samt med tiden taga sin officersexamen, då såg Dunder mäktigt vred ut, bläste en lång stoppsignal i silfverpipan, den senare ett tecken till hans värdighet och rang ombord som högåtsman eller öfver-skeppare, samt utbrast:

Ej duger jag, major, till att studera! Och taga "höjden" blott jag kan i glaset. En lärd magister skulle manövrera En sjuttioårig! Slut med den paschsen! Det blef den säkra och bestämda lotten! Nej, hela "snurran" gick burdus till botten,

Den förtäflige, praktiske sjömannen, hvilken enligt samtida utsago höll "Dristigheten" till våders så fin och glänsande, att intet skepp fanns i Gustaf III:s stora flotta, som dermed kunde jemföras, var ett hittebarn, som några sjömän en vacker dag funnit liggande öfvergifvet i en båt vid stranden af "Trossön", ungefär vid den plats inom Karlskrona kongliga skeppsvarf, hvarest "Dristigheten" sedermera byggdes och gick af stapeln, för att såsom en af den odödliga Chapmans vackraste

*) Daggen om bord.

skapelser blifva så ryktbar bland svenska ekvaller. Den till ettåriga pilten blef halfdöd buren i land samt genom några medlidsamma officerars välvilja lemnad att på deras beko-nad vårdas i en fattig repslagares hus. Sjelf berättade Dunder härom:

Lik Moses uti vassen, man fann mig i ett båt. Till hälften fylld med vatten och nära gången i. Man skrek på himlens under, Man ropade och svor, Man kallade mig — Dunder! Jag växte till, blef stor.

Hvilken märkvärdig öfverensstämmelse förefanns ej med afseende på barndomsåren emellan Johan af Puke, den blifvande excellensen, general-amiralen, serafimer-riddaren och greffen, samt Johan Dunder, den blifvande högåtsmannen och veteranen! Båda utan all föräldravård, blefvo de ifrån spädate barndomen, lika tvänne små vilsekomna fåglar, upptagna i fattigmannens hydda och knappast hade de små vingarne börjat att få fjun, förrän de flaxande lyftes i höjden för att öfver hafven föra sina egare ut i den stora vida världen.

En dag förr än den der färden tog sin början möttes tvänne matfriska, rödkindade och pigga pojkar på en af Karlskronas gator. Det var tvänne lejonungar hvilka först "glodde" på hvarandra och sedan visade tänderna, samt slutade med att kringklappa hvarandra.

Men gaf hvarandra fulla, glatta laget. Med dubbelt skarpt, ja riktigt sköna smällar. Men lika goda på det hela laget, De stodo fasta såsom Nordens hällar.

Striden slutades på gammalt nordiskt vikingavis, d. v. s. de båda kämparne räckte hvarandra handen och ingingo ett trofast fästbrödralag.

"Hvad heter du?" frågade den ene af py-sarne. Den frågade var en knubbig undersåttig pojke med stort hufvud, tjockt svart hår och lifliga bruna ögon.

"Johan Dunder!" ljöd svaret; "men hvad heter du?"

"Johan Puke, du; men hvad gör du om dagarna?"

"Jag metar fisk, drar hjulet åt en repslagare och klättrar i riggen på fartygen vid Borgmästarebron; men hvad tar du dig till?"

"Jag säljer svafvelstickor åt min fosterfar, den gamle skepparen, och för resten gör jag liksom du, jag antrar i fartygens tackling, men ombord på de stora örlogsskeppen hvilka ligga i laget på kongliga skeppsvarvet; jag klarar redan vimpeln på toppen, och det, du! ombord på det stora lineskeppet Åran."

Dunder såg med beundran och förvåning på sin kamrat.

"Då är du en riktig huggare och mycket värre än jag, som blott hunnit upp till bramslinningen på skeppare Högånders skonert."

"Ja, så du förstår att jag skall bli amiral med tiden, och därför klifver jag redan nu högt i vädret."

"Du?"

"Ja, just jag, du! Muckar du, så börja vi på nytt; och då skall du få erfara, att jag har riktigt amiralsnåvar."

"Svafvelstickspys?"

"Metmask!"

De båda pojkarne skildes åt för att blifva vinddrifvare hvar och en på sitt håll. När de åter råkades var "svafvelstickspysen" blifven major i svenska flottan, riddare af svärdsorden och franska orden pour le mérite, och "metmasken" — sedan han i åratall plöjt hafvet så på örlogs- som handelsfartyg — underskeppare i den svenska marinen.

Det var på halfdäcket af fregatten "Fröja", hvilken Puke som chef kommanderade i det år 1788 utbrutna kriget emellan Sverige och Ryssland, som de båda vännerna från gatan åter sågo hvarandra.

De stannade båda och sågo skarpt på hvarandra. Igenkännandet var ömsesidigt, Puke, mannen med jernviljan, räckte underofficerarens sin hand.

"Välkommen ombord, metmask!" sade han med ett godmodigt leende. "Mins du hvad vi sist talade om. Ännu blåser blott en vimpel från min stortopp, men, vill Gud, skall den innan kriget är slut utbytas emot en standart och mitt fartyg mot en tvådäckare. Du ser ut som en karl, passa på, metmask, att du äfven får ett godt "napp", och att en högåtsmanspipa fastnar på kroken, ha, ha, ha!"

Dunder darrade af rörelse i hvarenda led. Hans förmans röst, kraftig och imponerande, blicken ut hans ögon, i hvilka mod och beslut-samhet ljungade, allt var egadt att väcka modet och sjelfkänslan hos sjömannen. Sjelf sade han härom:

En ilning kändes uti hela kroppen. Från "kølen" hän, ja ända upp till "toppen". Jag både frös och svettades tillika, Samt gaf mitt hedersord att aldrig svika.

Och ingen af dem, hvarken chef eller underhåfvande, svek konung och fädernesland.

Några dagar efter ofvan anförda samtal på "Fröjas" däck inträffade den märkvärdiga bataljen vid Hogland. Pukes fregatt låg med i linien, och han slogs med sitt fartyg som en hjelte emot en ryst sjuttiofåra. Det var under denna för svenska flottan så hedrande batalj, som den döende chefen på skeppet "Wasa", öfverstelöjtnanten greve Baltzar von Horn, sedan hans närmaste man ombord, kapten Fust, äfven blifvit dödsdömd, kallade den unge löjtnanten Lagerstråle till sin sida och till honom öfverlämnade befälet med dessa ord: "Du skall svara mig inför Gud, om du stryker flagg."

Den tappra Horn drog sin sista suck, men ynglingen, den unga löjtnanten, fortfor att strida med oförminskad mandom och heder. Ett sådant testamente, som det han erhöi af sin döende chef, gör en yngling till man, ty det kan ej annorlunda.

Året 1789 hade ingått och vi träffade derunder vår hjelte såsom högåtsman ombord på öfverstelöjtnant Pukes skepp "Dristigheten", detta fartyg, hvilket genom denne sin chef blifvit så ryktbart inom svenska flottan. Puke hade ej glömt sin vän från gatan, utan förskaffat denne, för visadt mod och tapperhet under kriget, den ansvarfulla befattning han nu innehade. "Dristigheten", ett af Chapmans mästestycken, en den vackraste sjuttiofåra som någonsin allt in-till den tiden plöjt hafvet, var värdig en sådan chef som Puke, och en sådan högåtsman som Johan Dunder. Flottan, under befäl af Hertig Karl af Södermanland, hade lemnat Karlskrona och föll 26 Juli in med den ryska under Tschitschagoffs befäl, vid Ölands södra udde. "Dristigheten" med Puke ombord, var flottans ledare, en strid utspann sig, som slutade med att ryska flottan drog sig tillbaka. Om bataljen och sig sjelf berättar gamle Dunder bland annat:

Vi valade med ryssen, som vore det en bal, Och ga'en svenska "blåbär", ja, i hundratall, Så jag minnes.

Och vinden var nordvesten, emellanåt helt skral, Ombord på Tredje Gustaf var vår stormirar, Så jag minnes.

Från toppen flög signalen: för linie de betaille, Med tillägg: den som stryker, han är en kanalj, Så jag minnes.

Och hade avant-gardet ej haft sig en pultron Till förra, vi segrat — han hette Liljehorn, Så jag minnes.

Han höll sig på afstånd som en äkta kujon, Och ryssen han fick rådmur, fy-f-n! en så'n baron, Så jag minnes.

Men likväl, gode herrar! nog ryssen fått 'ranson', Om ej på "Dristigheten" sprungit en kanon, Så jag minnes.

Sjelf fick jag mig en kula, som klenste bort mitt ben, Men stumpen den blef läkt af en fältskär, herr Tyden, Det jag minnes.

Man lemnar inte tjensten för en sådan "plasmur" Jag tacklade ett träben äfven äkta svensk "masur", Det jag gjorde.

Jag stultade ombord, gör för Puke stor honnör, Gud bevara chefen! här ä den som inte dör, Så jag sade.

Visst kommer jag åter med ett sReppsbrutet skrof, En "nödmask" är en småsak, får jag stanna, med förlöf? Så jag frågte.

Då smålog den tappra så mildt och hjertegodt, Ja, så det riktigt kändes som blod mitt träben fått, Så jag minnes.

Han tog mig uti famnen och slöt mig till sitt bröst, Och sade med en kärnfäst, en riktig thordöns röst: "Dig jag minnes!"

"En högåtsman på träben är en ära, vid Gud! Och silfverpipan har ju än kvar sitt gamla ljud, Eller huru?"

"Du stannar kvar i tjensten, och dermed är det slut, Jag tror du gråter, Dunder? Af, karl, vet bara hut!" Så han sade.

Efter bataljen vid Öland emottog Dunder af konung Gustaf III:s egen hand medaljen "För tapperhet till sjös". På halfdäcket af det lineskepp som bar namnet efter Sveriges "ovanlige konung", fäste monarken på Johan Dunders bröst det yttre utmärketsetecknet för visad mandom och mod. Befälet och besättningen ombord voro alla klädda till parad, och volontärerna gäfvö "skyldradt gevär" för medaljören, hvilken, innan han lemnade halfdäcket, förde handen till hatten och utbragte inför monarken ett kraftfullt, af alla närvarande upprepadt:

"Gud bevara konungen!"

Dunder ren af afgudade sin monark. Den okomstade sjöbussen var en gustavian till själ och hjerta. Tillfrågad hur kungen såg ut och hvad han tyckte om honom svarade han, i det han ritade upp sin höga gestalt och förde handen till hatten:

Det låg ett hjelteuttryck i hela hans gestalt. Som för resten var hög och majestätlig. Man flög som en olycka när kungen befäl. Och blicken var rent af oförgätlig.

Och "smäcker" och "välskuren" var hans person, Han "riggade", go' herrar! på äkta svensk fason, Ja, sådan var högtalig kungen!

Och egde han i fickan blott en enda dukat, Tror ni väl den fick ligga kvar i pungen? Nej, den skulle ut, att af någon "kamrat"

Användas att "dricka skål för kungen". Så hugstor han var, så mild och hjertegod, Och därför, go' herrar! got senken sitt blod Så gerna för högtalig kungen.

Det sista krigsåret 1790 hade till en del fortgått och svenska flottan hade, anförd af hertig Karl, återunder gjort ett misslyckadt anfall på ryska eskadern i Reval's hamn, det s. k. "svenska flottans gatlopp". Skärgårdsflottan hade attackerat Fredrikshamn, och derefter hade såväl stora som skärgårdsflottan, sedan den förra förgäfvets jagat efter den ryska i Kronstads-viken och sökt tinga den till batalj ingått till Viborg, hvarest de båda flottorna kort derefter blefvo fullständigt innesluta af den öfverlägsna fienden, som dragit till sig alla förstärkningar, och hvars syftemål var ingenting mindre än att, tillfångagata den svenska monarken samt i grund förstöra Sveriges enda skydd och värn, dess stolta och dyrbara flottor.

Efter en månads blockad fanns för de inestängda svenska flottorna, hvilka voro i saknad så af vatten som proviant, intet annat medel öfrigt, än att till hvad pris som helst söka genombräta de ryska linierna och slå sig fria ur "rättålet" vid Viborg. Krigskonselj hölls ombord i amiralskeppet Gustaf III under konungens eget ordförandeskap, och sedan en mängd olika förslag att rädda flottorna derunder blifvit diskuterade och förkastade, stannade man slutligen vid beslutet att, om vinden blefve gynsam, genombrutningen skulle försökas.

Till ledare vid detta lika djerfva som om svensk mandom och tapperhet vittnande beslut, hade konungen utsett "Dristigheten" med dess bepröfvade, oförfärdade, chef, öfverstelöjtnant Johan af Puke. Till denne, den förne hyddans öfvergifne son, satte konungen och båda flottorna, näst Gud, sitt hopp och förtrostan om en lycklig utgång. Efter konseljens slut stod konungen och Puke öga mot öga, ensamma med hvarandra i amiralskeppets kampanjesal. Full af oro vid tanken på det snart stundande djerfva företaget, fattade monarken Pukes hand och såg honom stadigt in i de stora, lugna ögonen, i det han yttrade:

"Ni är gifva till ledare, er far vägrade ej att gifva sitt hufvud för min fars skull. Svik mig ej, jag glömmet det aldrig."

"Följ bara efter, ers majestät, och så sant jag heter Johan Puke, skall nio och Sveriges flottor blifva räddade."

Sådant var hjeltens svar. Monarken och sjöofficeren skildes ifrån hvarandra. Den tappra Stedingk ombord på Hemiema Styrbjörn skulle gå i spetsen för skärgårdsflottan. Alla nödiga dispositioner blefvo vidtagna, och snart skulle det stora skådespelet, hvilket slog Europa med häpnad och förvåning, taga sin början.

Natten till den 3 juli drog sig vinden på nordost och blef således gynsam för genombrutningen. Den tilltagit allfmer i styrka och blåser snart styf mårsegelskultje. Nu är rätta ögonblicket inne för de svenska flottorna att rycka loss skotgarne, låta mårsegeln falla och gå till segels. Puke i full uniform och med roparen i hand står som en "stättia" på "Dristighetens" hyttäck. Hans skarpa blick skär ut öfver fiendens mörka kvallar. Han kallar sin högåtsman till sig. "Svafvelstickspysen" och "metmasken" känna hvarandra.

"Allt klart att gå till segels?" sporde Puke.

"Klart!" svarade Dunder.

"Kom ihåg, att om något manker, — du förstår!"

"Jag svarar som herr öfverstelöjtnanten svarade kungen. Gå bara på, och ni skall finna att Johan Dunder ej sviker sin kolherre."

"Dunder!"

"Herr öfverstelöjtnant!"

De sågo på hvarandra med en fast, oförgätlig blick; derefter yttrade Puke:

"Ryssen skall ha stryk!"

"Stryk, herr öfverste!"

"Godt! putta ut nu, i Guds namn, Dristighetens gossar. Alle man på däck, klart att gå till segels!"

Högåtsmannen ilade öfver halfdäcket och frap till storluckan. I detta ögonblick hade träbeten bestämt fått kött, senor och blod. Först en blick på masttopparna, derefter förde han silfverpipan till munnen, böjde hufvudet öfver storluckan och blåste så en lång hal och derpå en drill så genomträngande, att den hördes ända ned till kölsvinet. Ja, aldrig förr hade silfverpipan haft ett sådant ljud som denna morgon.

Derefter ropade han med stentorsröst:

"Reis, reis, reis öpp, alle man, för att gå till segels och se ryssen i hvitögat! Öpp, gossar! det gäller kungen och flottan!"

Dunder såg i detta ögonblick ut som Asa-Thor sjelf. De buskiga ögonbrynen voro hopdragna till en enda stor borst. Felbatten med den gula kokården satt stagad på sned. Silfverpipan blänkte i hans högra hand. Håret fladdrade för vinden och hans ansigte hade ett uttryck af "något tusan dj-a", som Sergel en gång sade. Ve den märsgast, som ej var rapp i vändningarne och fullgjorde sin pligt, ty Dunders "kat" skulle då ej vara sen att väcka trögheten till lif och sätta kurage i bröstet.

(Forts.)

DR. RUSSELL'S ANTI-PAIN PILLS

FOR RHEUMATISM, NEURALGIA, SCIATICA, MIGRAINE, BACKACHE, RHEUMATISM, PAIN IN CHEST, DISTRESS IN STOMACH, SLEEPLESSNESS.

Take ONE of the Little Tablets AND THE PAIN IS GONE.

They Relieve Pain Quickly, leaving no bad After-effects.

25 Cents.

Never Sold in Bulk.

KRYZONE

BERÖMMES AF ALLA.

En större öfverraskning har väl aldrig inträffat bland skandinaverna i Amerika än öfver från Kryzone Chem. Co. om ett sådant en skada fört till alla dem som först annalå sig. Tusende och åter tusende af bref inkommo till dem i Saginaw, och tusentals hälsor blefvo sådana öfverallt i Amerika den första månaden det bekantgjordes, och kort derpå inträffade hvad som var ännu bättre: tusentals anbefallningar från personer, som detta underbara medel hade botat, började att inkomma och från dem som tagit hälsorna, och från alla hem anhöllo skäl och orsaker om att blifva antagna som agenter för denna underbara medicin. Ty ett mera behagligt arbete finnes nog icke. Agenterna erhålla god kommission och äro i stånd att tjäna öfver allt, då medlet tillförsel till de lidande. Många ögon och alla hälsor äro räddade af agenterna och många hushåll äro till vänskap och glädje. Det är ingen risk förbunden med förskaffningen af detta medel, ty ännu så väl instrueras agenterna till att under vissa villkor garantera medlet, eller återlämna beloppet, och sådant fall står ännu i godo för agenten.

Fritt betadt.

Många ha helt säkert blifvit betadt fritt, men det finnes ännu Åstakliga Counties, hvartill ännu ännu inte har skickats en medicin, och till sådana platser vill de nu göra en skänkning fritt. Om ni alltså ännu icke har skickat ett medel, så skrif genast, och vi skicka på samma gång tillkännagifvas om att öfverlämnas till agenterna eller af agent ännu i lärtiden skall ni kanske ha ett annat.

KRYZONE CHEMICAL CO.

SAGINAW, MICHIGAN.

Ett fint

Nål-Etui Fritt!

Till en hvar, som inom 30 dagar insänder 50 cents för ett års prenumeration på *Sevens Family Journal*. Detta nålset är en vacker och nyttig gåfva, omfångar 1 hvarje vecka innehåller 115 olika nålar af finast kvalitet.

Dessutom gifves som premie en af följande böcker efter eget val: 1. *En skänning*, af Thor Hedberg. 2. *En skänning*, af Borg-Jensen. 3. *En skänning*, af A. J. Streefuss. 4. *En skänning*, af Alfred Friedmann. 5. *En skänning*, af John Frisk. 6. *En skänning*, af Manfred. 7. *En skänning*, af Alfred. 8. *En skänning*, af Alfred. 9. *En skänning*, af Alfred. 10. *En skänning*, af Alfred. 11. *En skänning*, af Alfred. 12. *En skänning*, af Alfred. 13. *En skänning*, af Alfred. 14. *En skänning*, af Alfred. 15. *En skänning*, af Alfred. 16. *En skänning*, af Alfred. 17. *En skänning*, af Alfred. 18. *En skänning*, af Alfred. 19. *En skänning*, af Alfred. 20. *En skänning*, af Alfred. 21. *En skänning*, af Alfred. 22. *En skänning*, af Alfred. 23. *En skänning*, af Alfred. 24. *En skänning*, af Alfred. 25. *En skänning*, af Alfred. 26. *En skänning*, af Alfred. 27. *En skänning*, af Alfred. 28. *En skänning*, af Alfred. 29. *En skänning*, af Alfred. 30. *En skänning*, af Alfred. 31. *En skänning*, af Alfred. 32. *En skänning*, af Alfred. 33. *En skänning*, af Alfred. 34. *En skänning*, af Alfred. 35. *En skänning*, af Alfred. 36. *En skänning*, af Alfred. 37. *En skänning*, af Alfred. 38. *En skänning*, af Alfred. 39. *En skänning*, af Alfred. 40. *En skänning*, af Alfred. 41. *En skänning*, af Alfred. 42. *En skänning*, af Alfred. 43. *En skänning*, af Alfred. 44. *En skänning*, af Alfred. 45. *En skänning*, af Alfred. 46. *En skänning*, af Alfred. 47. *En skänning*, af Alfred. 48. *En skänning*, af Alfred. 49. *En skänning*, af Alfred. 50. *En skänning*, af Alfred. 51. *En skänning*, af Alfred. 52. *En skänning*, af Alfred. 53. *En skänning*, af Alfred. 54. *En skänning*, af Alfred. 55. *En skänning*, af Alfred. 56. *En skänning*, af Alfred. 57. *En skänning*, af Alfred. 58. *En skänning*, af Alfred. 59. *En skänning*, af Alfred. 60. *En skänning*, af Alfred. 61. *En skänning*, af Alfred. 62. *En skänning*, af Alfred. 63. *En skänning*, af Alfred. 64. *En skänning*, af Alfred. 65. *En skänning*, af Alfred. 66. *En skänning*, af Alfred. 67. *En skänning*, af Alfred. 68. *En skänning*, af Alfred. 69. *En skänning*, af Alfred. 70. *En skänning*, af Alfred. 71. *En skänning*, af Alfred. 72. *En skänning*, af Alfred. 73. *En skänning*, af Alfred. 74. *En skänning*, af Alfred. 75. *En skänning*, af Alfred. 76. *En skänning*, af Alfred. 77. *En skänning*, af Alfred. 78. *En skänning*, af Alfred. 79. *En skänning*, af Alfred. 80. *En skänning*, af Alfred. 81. *En skänning*, af Alfred. 82. *En skänning*, af Alfred. 83. *En skänning*, af Alfred. 84. *En skänning*, af Alfred. 85. *En skänning*, af Alfred. 86. *En skänning*, af Alfred. 87. *En skänning*, af Alfred. 88. *En skänning*, af Alfred. 89. *En skänning*, af Alfred. 90. *En skänning*, af Alfred. 91. *En skänning*, af Alfred. 92. *En skänning*, af Alfred. 93. *En skänning*, af Alfred. 94. *En skänning*, af Alfred. 95. *En skänning*, af Alfred. 96. *En skänning*, af Alfred. 97. *En skänning*, af Alfred. 98. *En skänning*, af Alfred. 99. *En skänning*, af Alfred. 100. *En skänning*, af Alfred. 101. *En skänning*, af Alfred. 102. *En skänning*, af Alfred. 103. *En skänning*, af Alfred. 104. *En skänning*, af Alfred. 105. *En skänning*, af Alfred. 106. *En skänning*, af Alfred. 107. *En skänning*, af Alfred. 108. *En skänning*, af Alfred. 109. *En skänning*, af Alfred. 110. *En skänning*, af Alfred. 111. *En skänning*, af Alfred. 112. *En skänning*, af Alfred. 113. *En skänning*, af Alfred. 114. *En skänning*, af Alfred. 115. *En skänning*, af Alfred. 116. *En skänning*, af Alfred. 117. *En skänning*, af Alfred. 118. *En skänning*, af Alfred. 119. *En skänning*, af Alfred. 120. *En skänning*, af Alfred. 121. *En skänning*, af Alfred. 122. *En skänning*, af Alfred. 123. *En skänning*, af Alfred. 124. *En skänning*, af Alfred. 125. *En skänning*, af Alfred. 126. *En skänning*, af Alfred. 127. *En skänning*, af Alfred. 128. *En skänning*, af Alfred. 129. *En skänning*